

ДПП активно використовується у світовій практиці. Завдяки державно-приватній співпраці у Великобританії було відкрито 130 клінік, лікування в них через спеціальні програми доступно практично кожному громадянину. За такою ж схемою в Німеччині кількість приватних клінік за три роки зростає з 4 до 24% [2].

Щоб принципи ДПП у повній мірі були відображені у вітчизняній практиці, потрібно розвивати інструменти здійснення такої політики, серед яких: добровільне медичне страхування; треба скоректувати оподаткування прибутку медичних організацій і бізнесу, що вкладає гроші в розвиток охорони здоров'я; також важливо ввести можливість заліку коштів обов'язкового медичного страхування при купівлі додаткових полісів медичного страхування для фізичних та юридичних осіб.

Форма ДПП була дуже популярна напередодні Євро-2012, також користуються нею і зараз у Росії, де проходить підготовка до зимової Олімпіади-2014. Таким чином, ДПП вже довела свою ефективність та практичність у вирішенні серйозних задач, що стоять перед економікою. Отже ДПП є реальним інструментом підвищення якості та кваліфікації медичного обслуговування в Україні вже сьогодні.

Література

1. Фонд ефективне управління – [Електронний ресурс] – Режим доступу http://www.feg.org.ua/ru/news/foundation_press/301.html

2. Державно-приватне партнерство в охороні здоров'я – [Електронний ресурс] – Режим доступу <http://bujet.ru/article/59857.php>

Володимир ТОЧИНСЬКИЙ, Андрій ОРИХОВСЬКИЙ
Преса України, журнал «Дніпро», м. Київ

ВИЗНАЧАЛЬНІ КУЛЬТУРНІ СКЛАДОВІ У КОНТЕКСТІ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ КРАЇНИ

В Україні під терміном «культура» розуміють сукупність закладів духовного виховання населення (літературні студії, музеї, театри і кінотеатри, виставкові зали тощо). Вирішення проблем пов'язаних з функціонуванням даної сфери в нашій країні, як і в країнах колишнього радянського простору є складним та неординарним. Досить часто, наприклад переведення будь-якого впливового видання під егіду державного управління призводить до його повного занепаду (як і музеїв, театрів, бібліотек).

На думку багатьох західних (Фромм, Хайдеггер) та вітчизняних учених – надзвичайно важливу роль у злагодженому функціонування економіки відіграють такі складові, як: Художня література; Мистецтво; Музика.

Які з одного боку відбивають проблеми певних соціально-економічних відносин, з іншого боку формують необхідні стереотипи мислення. Одним з прикрих фактів є те, що на фінансування інститутів культури і освіти виділяється близько 2,5% видатків держбюджету України, тоді як на утримання президентських структур витрачається близько 6%. Як ці цифри не були б наближені до правильних чи точних по факту, але вони говорять самі за себе. Тут проявляється певний ефект економіки без математики. Глобальні економічні процеси в контексті різних культурних зрушень суттєво відрізняються в ряді Західних постіндустріальних країн та країн СНД. Для західного правоусвідомлення, вони є невідними, бо наші закони не дають можливостей для вільного існування і самореалізації людини, а для української свідомості – західне життя є невідним, бо їхній громадянин – «раб» своєї законослухняності в більшій мірі. В той час, як в ряді західних літературних (художніх) творів зручним і життєстійким психологічним типом є «бадьорий оптиміст», а в Україні та Росії найбільш стійким та психологічним типом є «той, що постійно скаржиться на життя». Що стало передумовою таких сформованих позицій?

По-перше: пізні зародження в країнах «третього світу» наближених до сучасних (капіталістичних) або ринкових відносин. По-друге з розвитком науки і техніки розширення ринку

послуг, гроші-фінанси-капітал стають основним фундаментом всієї соціально-політичної і соціально-економічної системи суспільства. Товарно-грошові відносини покликані насамперед бути лише «будівельним матеріалом» побудови «нової цивілізації», починають набувати концептуального змісту. Втрачається духовність і культура як це трапилось в Україні на початку 90-х років.

Повертаючись до основних вищезазначених складових, важливо зазначити, що одним з найбільш важливих механізмів підтримання економічних процесів сферою культури є література (художня, науково-публіцистична тощо): передає і закріплює цінності з покоління в покоління, озброює їх певними стереотипами свідомості і поведінки, періодично оновлює ціннісну нормативну систему відповідно до змін, які відбуваються у суспільстві.

Протягом останніх п'яти років відстежується чітка тенденція щодо зменшення кількості літературних, тобто духовних видань. В Україні чи не єдиними, які підтримують молодих та вже відомих авторів (преміальні виплати, гонорари) станом на 2013 рік залишаються такі літературні друковані видання: Журнал «ШО»; Альманах «Золота Пектораль»; Літературний Тернопіль; Кур'єр Кривбасу; Журнал «Дніпро».

Серед електронних видань: «ЛітАкцент», «Друг читача», «Дніпро». Але враховуючи, що раніше багато звидань фінансувались з державного бюджету, тепер вимушені функціонувати на приватних засадах з власним фінансуванням. Надзвичайно велика кількість авторів, котрі бажають висловити власну думку та донести певну ідею до читача (суспільства) з допомогою написання творів (публіцистичних, наукових, художніх) фактично не мають змоги себе реалізувати. Критерії відбору в тих виданнях, котрі функціонують, залишаються не жорсткими, а жорстокими, що викликає масу невдоволень. В даний перелік видавництв недоцільним є внесення видань, які публікують матеріали за кошти авторів. Такі взаємовідносини не дають будь-якого економічного ефекту (одноразові паушальні виплати за кількість і якість публікацій). Враховуючи такі негативні тенденції, з кожним роком кількість видавництв скорочується, кількість авторів, котрі отримують винагороду за інтелектуальний продукт також зменшується. Відповідно посилюється конкурентна боротьба за публікації, що не може характеризуватись як позитивні зміни. Окрім відсутності державної опіки і фінансування даної частини культурної сфери (соціально-економічної і соціально-політичної), являється й відсутність потрібної нормативно-правової бази на володіння і користування інтелектуальною власністю.

Тому майбутня стратегія соціально-економічного розвитку країни повинна передбачати створення умов для нормальної культурної діяльності у всіх її проявах. Для цього потрібно: відновити або посилити державне фінансування; надати податкову підтримку утворенням з недержавним фінансуванням; забезпечити права і свободи культурної діяльності.

Василь ТРИСНЮК

Інститут телекомунікацій і глобального інформаційного простору, м. Київ

ЕКОЛОГІЧНА СКЛАДОВА ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ В ДЕРЖАВІ

Зростання ролі інформаційної політики у формуванні стратегії розвитку сучасного суспільства пояснюється не тільки економічними, а й технічними (тероризм), соціальними, організаційними (взаємозалежність структур у сучасному суспільстві) причинами. Екологічна сфера не є виключенням, оскільки багато еколого-формуючих систем (біосфера, гідросфера, літосфера тощо) у своєму розвитку наблизились або перейшли точку біфуркації, тобто перейшли на новий рівень розвитку. Тому сучасні ризики та загрози екологічного характеру вимагають створення дієвих механізмів їх попередження, враховуючи складний характер впливу природних і техногенних чинників. Зокрема, важливою компонентою цього процесу в сучасній екологічній політиці стає використання інформаційних ресурсів та можливостей.

Правове поле екологічної складової інформаційної політики в Україні сформовано Конституцією, Законами, кодексами та іншими нормативно-правовими актами. Порядок доступу